De piccolo kwam waarschuwen dat er van 't ziekenhuis getelefoneerd werd, en de dokter stond op.

„Ja, jongen, ik kom," zei hij, en onder 't gaan legde hij z'n hand op den schouder van 't verwonderd duizendpootje.

Spoedig daarna was hij weer bij ons. „Ik moet naar m'n patiëntje. Hij heeft erge pijn. Ik vrees voor de een of andere complicatie."

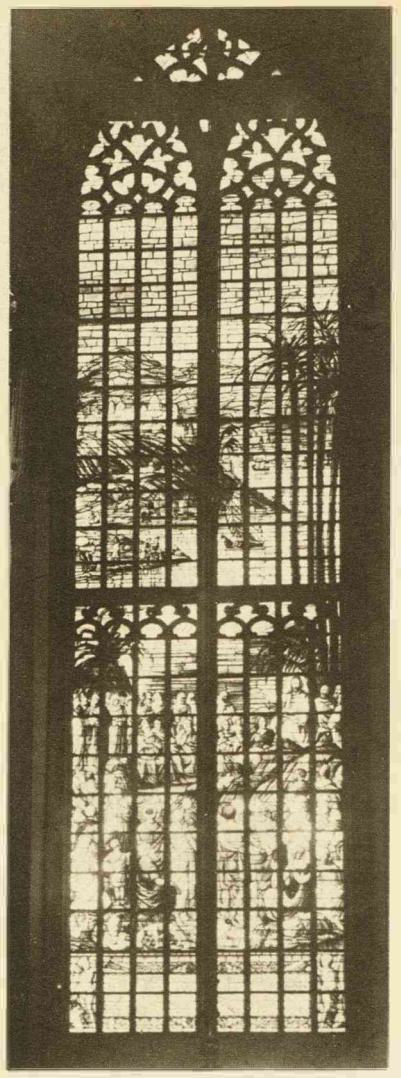
„Maar hoe is dat ongeluk nu eigenlijk gebeurd, dokter?" vroeg ik.

Hij zag ons ernstig aan. „'t Werd hem eindelijk te machtig. Vanochtend stond hij op de bovenste verdieping, aan de open deuren van de lift,en keek in dien donkeren, diepen koker. Toen sprong hij naar beneden . . . ."

Bij 't weggaan keek de dokter nog over zijn schouder naar ons om: „vertel het je vrouw en je kinderen en je kennissen en iedereen — en zeg dat we er allemaal schuld aan hebben!"

JOANNIS THEELEN.
De Weleerw. hr. JOANNIS THEELEN uit Beesel in Limburg, die een dezer dagen benoemd is tot Bisschop van Nicopoli in Bulgarije.

EEN FRAAI KERKRAAM.
Mevrouw de Weduwe A. van Vollenhoven-van Staveren heeft de Groote Kerk te Rotterdam ter nagedachtenis van wijlen haar echtgenoot, Antonie van Vollenhoven, een zeer fraai kerkraam geschonken. Het is een uitnemend stuk glasschilderkunst, voorstellende „De Bergrede", ontworpen door den heer Velthuis en afkomstig uit de ateliers van den heer J. L. Schouten, te Delft. In tegenwoordigheid der schenkster, H. M. de Koningin, Z. K. H. Prins Hendrik, de Ministers en verdere autoriteiten is het raam Donderdag j.l. op plechtige wijze officieel onthuld.

MR. L. H. W. REGOUT.
Tot tijdelijk en buitengewoon Gezant bij Z. H. den Paus is benoemd Mr. L. H. W. REGOUT, lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, oud-minister van Waterstaat. Mr. Regout werd den 27en October 1861 te Maastricht geboren, promoveerde op 22-jarigen leeftijd als civiel-ingenieur aan de Leuvensche Universiteit en in 1896 tot doctor in de rechten aan de gemeentelijke Hoogeschool te Amsterdam. In parlementaire kringen geldt hij als een persoonlijkheid van erkende bekwaamheid en als begaafd redenaar, die zoowel in als buiten het Parlement in zijn welverzorgde redevoeringen blijk gaf van zijn uitgebreide kennis.

EENZELFDE GEDACHTE

Leunende over de ijzeren balustrade, die het breede bordes op de tweede etage van de groote huurkazerne afsloot, keek Cyprian Beck met belangstelling naar beneden in de straat, waar een groep arbeiderskinderen vroolijk aan het spelen waren.

Drie weken geleden had hij, gekleed in een armelijke plunje, in dit groote gebouw waar vele huisgezinnen woonden, een kamertje gehuurd. Als conscientieus journalist en schrijver had hij het noodig gevonden eenigen tijd te leven te midden van een armelijke bevolking, ten einde gegevens te verzamelen voor een reeks artikelen over „De werkbijen der maatschappij" in het letterkundig tijdschrift „De Planeet". — „Pas op!" schreeuwde Cyprian opeens.

Een eenvoudig gekleed jong meisje stak de straat over en wilde den grooten ingang van het gebouw binnengaan, toen ze bijna door de spelende kinderen werd het onderste boven geloopen.

Het jonge meisje, door den uitroep gewaarschuwd, sprong achteruit en bedankte den jongeman met een glimlach, doch op hetzelfde oogenblik veranderde de glimlach op haar gelaat in een uitdrukking van grooten schrik en wees ze met den wijsvinger naar boven. Snel volgde Cyprian de aanwijzing en keek naar boven, doch zag nog slechts hoe er een bundeltje van een hoogere verdieping naar beneden viel vlak boven zijn hoofd. Instinctmatig strekte hij de beide handen uit als hij tegelijkertijd een bons op het hoofd voelde, waardoor zijn hoed over zijn oogen zakte en zijn pijp hem uit den mond viel. In zijn oogenblikkelijke blindheid greep zijn linkerhand het bundeltje goed vast, dat scheurde, terwijl hij het vastgreep, doch in zijn val gebroken werd en nu ook door zijn rechterhand werd vastgegrepen. De diep in zijn oogen gedrukte hoed belette hem te zien wat het was, doch een luid geschrei, dat uit het pakje kwam, terwijl hij dit naast zich op het balkon neerlegde, zei hem dat het een levend wezen bevatte.

Met een krachtigen ruk en ten koste van een ontvelling aan zijn neus, gelukte het hem zich van zijn onvrijwillig masker te ontdoen, juist intijds om de jonge dame voor zich te zien staan hartelijk lachende over het op zoo grappige wijze geëindigde ongeval.

„Vergeef me," zei ze met tranen van het lachen in de oogen, „maar zoo'n combinatie van tragedie en comedie was te sterk voor mij. Ik moest lachen om uw pogingen uit uw hoed los te geraken of schreien van dankbaarheid jegens God voor het redden van de kleine."

Cyprian keek haar aan, terwijl ze de kleine in de armen nam en het suste, en bewonderde de bekoorlijkheid en lieflijkheid van haar verschijning.

„Om 's hemelswil geen verontschuldigingen," antwoordde Cyprian. „Ik ben overtuigd, dat mijn figuur bespottelijk genoeg was om elke uitbarsting van vroolijkheid te wettigen."

„Ja, werkelijk!" stemde het jonge meisje opnieuw lachende in.

Dezen keer werkte de vroolijkheid zoo aanstekelijk, dat Cyprian er luid mee instemde.

„Ik ben blij dat u niet boos op mij is," zei het jonge meisje. „O, hemel, daar komt de moeder van de kleine! Kijk in vredesnaam ernstig, anders verdenkt ze mij nog van ongevoeligheid, die ik zeker ben niet te bezitten."

Op deze wijze leerde Cyprian Beck juffrouw Claire Edwards kennen, die in W. 157 van Popham's huurkazerne woonde.

Gedurende de dagen die volgden, betrapte hij er zich op, dat hij als 't ware instinctmatig het balkon opliep tegen den tijd dat het jonge meisje naar huis terugkeerde met een pakje naaiwerk in de hand.

Het meisje interesseerde hem, omdat ze zoo geheel verschilde van de vrouwen uit haar omgeving. Bovendien was ze onuitsprekelijk lief en mooi. Haar zacht rond gelaat, de fraai gevormde wenkbrauwen, de lachende bruine oogen waren van een zeldzame bekoorlijkheid. Cyprian zag haar gelaat des nachts in zijn droomen en des daags tijdens zijn werkzaamheden.

Juist in dezen tijd deed Claire hem een verrassend voorstel.

„U schijnt zoo alleen," zei ze tot hem, toen ze hem weer op het balkon, dat rond het geheele reusachtige gebouw liep, ontmoette, „en blijkbaar zonder vrienden. Ik ben ook alleen, er is hier niemand, dien ik ken. Ik zou graag eens met u praten. Waarom zouden we niet samen verkeeren?"

Onze journalist was door het vrijmoedige voorstel zoo verbluft, dat zij dit opmerkte en teleurgesteld vervolgde:

„Misschien vindt u mijn idee niet goed? Als dat zoo is, zeg 't mij dan dadelijk. Misschien is het in Yorkshire, waar u zegt vandaan te komen, geen gewoonte."

„Ik vrees dat ik u niet goed begrijp," zei Cyprian verward.

„O, hoe grappig!" lachte het meisje. „Iedereen begrijpt dat toch! Of," onderbrak zij zichzelve, terwijl een donkere blos over haar bekoorlijk gezichtje vloog, „u denkt toch niet, dat ik bedoelde „geëngageerd zijn", is 't wel? Hoe dom van mij," ging ze gejaagd voort, „natuurlijk, vele menschen bedoelen met „verkeeren" dat ze geëngageerd zijn. Maar ik meende . . ."

„Och, 't was dom van mij," zei Cyprian, angstvallig verdere verontschuldigingen willende vermijden. „Het is heel vriendelijk van u, dit te willen voorstellen. U moet mij mijn Yorkshiresche stommiteit vergeven. Ik begrijp nu dat uw bedoeling is met elkander vriendschappelijk om te gaan, waarbij voor het overige ieder voor zichzelf zorgt, en zijn eigen onkosten betaalt, terwijl als men „geëngageerd" is, alleen..."

„Natuurlijk, dan zou jij voor ons beiden moeten betalen," ging het meisje lachend voort, het voor beslist houdende, dat haar voorstel was aangenomen.

„Goed begrepen dus. We zijn twee kameraden.

En nu zou ik dadelijk op je kameraadschap beslag willen leggen, om van avond ergens heen te gaan.

't Kan mij niet schelen waarheen!"

HET ROOIEN DER AARDAPPELEN.

DE VEILING.

HET VERLADEN DER AARDAPPELEN.

GOUDMIJNEN IN NEDERLAND.

Ja heusch, lezer, U hebt goed gelezen: Goudmijnen in Nederland. Het zijn natuurlijk geen echte goudmijnen, want aan goud in den grond is ons vaderland even arm als het rijk is aan dat kostbare metaal boven den grond. In klinkende munt dan natuurlijk. — Wat wij met goudmijnen bedoelen, zijn de honderden hectaren bouwgrond in de Streek (Noord-Holland), beplant met vroege — z.g. „nieuwe" aardappelen. — Als U daar eens, zooals wij gedaan hebben, thans een kijkje ging nemen, nu de rooitijd in vollen gang is, dan zoudt U over ons opschrift niet verbaasd zijn geweest. Want er wordt daar geld verdiend; geld bij hóópen. 's Morgens vroeg, heel vroeg, om drie uur, is de landman al op zijn akker om te rooien, zoo hard het maar gaan kan. Gelukkig als de „stoelen" (aardappelplanten) rijk beladen zijn! Want dat beteekent dan natuurlijk een dubbele oogst. Tijdens het rooien worden de aardappelen reeds gesorteerd in „groote" en „kleine". — Dan komen zij aan de veiling van de marktvereeniging „De Tuinbouw" aan 't station Bovenkarspel. Dat is me daar 's middags om een uur of twee een groote bedrijvigheid. Soms komen er 300 en meer schuiten aan den afslag, alle volgeladen met vroege aardappelen. Sommige dagen bedraagt de aanvoer 20.000 en meer halve H.L. Als u nu even nagaat dat de gemiddelde prijs van een zak aardappelen f 2.50 bedraagt, dan beteekent dat in 't drukst der campagne een omzet van f 50.000 per dag. Iedereen dag een h a l v e t o n! Of er dus goud in den grond zit, al is het geen baar goud. Het afslaan der schuiten gaat evenals op de aardbeienveiling te Beverwijk, waar wij U onlangs van vertelden, per electrisch afmijntoestel. Na afloop der veiling begint de drukte bij 't verladen. De aardappelen, aangevoerd in zakken op zwaarte van 36 K.G., worden nu overgestort per baal ter gewicht van 50 K.G. Wagons bij wagons worden nu volgeladen, tot eindelijk de „goederen"-trein gereed staat. Treinen met 40 à 50 volgwagons zijn in den drukken tijd geen zeldzaamheid. — De meeste groothandelaars koopen voor Duitsche firma's waarnaar iederen dag de aardappeltreinen worden verzonden. Natuurlijk gaat niet alles naar Duitschland, maar blijft er ook een groot gedeelte in het land voor binnenlandsch gebruik. Dat de omzet aan station Bovenkarspel van beteekenis is, kan blijken uit het feit, dat b.v. op 8 Juli j.l. reeds voor een m i l l i o e n gulden geveild was!